

Mihail Vakulovski

RIDURI

Cuprins

O poezie debordând de vitalitate	13
riduri	15
Zile și nopți	16
mai bine tu	17
c a r m i n e	18
***	19
c a r m i n e	20
***	21
c a r m i n e	22
* * *	23
c a r m i n e	24
c a r m i n e	25
c a r m i n e	26
30	27
imaginează-ți	28
țara în care m-am născut ca muzica pe care o ascult	29
ahuehuate	30
eu la 30 de ani	31
Poemul femeii care citește periculos	32
31	33

Răcădău Răcădău	34
Bună seara,	35
c a r	
m i n e	36
c a r	
m i n e	37
c a r	
m i n e	38
eu spre est tu spre casă	39
pământul e rotund ca un suc de roșii	40
c a r	
m i n e	41
Coloana tăcerii	42
jumătăți	43
***	44
** *	46
aici n-ai fost numai tu	47
tu ai fost în Dacia?	48
LASLAU GRUN spune:	50
34	52
viața cîntă la orga morții	53
(tata n-a fost bătrîn niciodată)	54
TATuAje	55
+++	56
vasilievici spune:	57
Gemenii Baștovoii	58
Traducătoare pentru poetul Emil Brumaru	59
firma	60

35	62
tată, vezi că nu mai avem aceeași adresă	64
doar vârful bisericilor din pămînt	66
***	67
36	68
azi tata ar fi implinit 60 de ani	69
treizecișapte	70
INTERIOR-EXTERIOR	72
la 38 de ani	74
***	75
Pașii taților noștri	76
Pașii mamelor noastre	77
acasă	79
nu mă lăsa-n urmă, umbră	80
40	81
***	83
***	84
Blestem	85
știi ce-ai făcut astă viață	86
Referințe critice despre „Riduri”:	87

O poezie debordînd de vitalitate

Ceea ce te copleșește întii și întii în cazul poeziei lui Mihail Vakulovski este energia. Poezia sa degajă și răspîndește, prin toți porii, forță, robustețe, putere, vitalitate și încredere, încredere nu numai în ce spune, ci în rolul și în misiunea în general a poeziei și, în particular, a poeziei sale. Vigoarea poeziei sale te izbește imediat cum iei cunoștință de ea și te însoțește pe tot parcursul lecturii. Dar aceasta nu este neapărat un produs al temelor și subiectelor pe care le abordează poetul, ci al atitudinii sale față de realitate, față de lume, față de individ („ne întorceam de la urșii din Răcădău / era atît de întuneric călcam melcii / unul după altul / unul după altul / și cu stîngul și imediat și cu dreptul / melcii plesneau în creier în gură în urechi / ne-a trecut calea un arici / de ce l-ai alungat / zici / trebuia să-l lași să-l privim / pînă ne săturăm / zici // iar a doua zi / ne-am dus să lăsăm niște ceasuri & bijuterii / la un magazin din „Orizont 3000””). Într-o poezie în care „ți-a căzut toba de la mașină chiar / în fața unei gagici care de pe trotuar își tot arunca ochii împotriva pletelor de-a lungul șoselei”, această staționare forțată nu e pentru poet un declin pentru a se lăsa pradă disperării, ci e un mijloc pentru a descoperi oamenii și de-a se bucura de întîlnirile cu ei sau de a se amuza pe seama acestei situații. Și asemenea exemple de atitudine putem găsi cu carul în poezia sa. Nu întîmplător se spune că literatura ar fi influențată de firea scriitorului. În viața civilă, Mihail Vakulovski este un luptător, un om optimist, nu este un depresiv și un angoasat, nu este un boem deznădăjduit, ci este un om sigur că încurcăturile și obstacolele nu au cum să dureze și sunt trecătoare. În special aici eu aș căuta una dintre particularitățile poeziei sale, inclusiv cea cuprinsă între copertele acestei cărți, și aș defini-o ca pe o poezie a înfruntării/confruntării, o poezie a disputei, o poezie a luptei și în niciun caz a sleirii, deznădejdiei, epuizării și resemnării. Nu știu dacă în toată poezia contemporană românească vom mai găsi un alt poet la fel de vitalist ca Mihail Vakulovski („văd tineri cu Che Guevara pe piept / tatuai cu Che Guevara / lideri politici cu Che Guevara pe tricouri, oligarhi cu Che Guevara pe portofel / cîntăreți Che Guevara / poeți Che Guevara / ce de Che Guevara...”). Vitalismul poeziei sale ia înfățișarea hedonismului, plăcerii, bucuriei, pe alocuri, dar nu numai („Bună di-mi-nea-ța! Bună di-mi-nea-ța!” di-

mineața aveai ore era vineri”). Vitalismul său mai înseamnă și afirmarea unei mari încrederi în capacitățile individului de a face față la fel de fel de încolțiri și capcane existențiale. Chiar și atunci când evocă moartea tatălui său, poezia sa nu încetează de a fi una vitalistă. Poemele în care vorbește despre moartea tatălui nu sunt un rezultat al deusolării, dezabuzării, plînsului, ci sunt expresia aceleiași uluitoare puteri de-a se încrede în om și de a vedea dincolo de aparențe („mă întorc din oraș / pe sub munte / admir zăpada / și mă gîndesc la tata”). Pînă și în poeziile unde vorbește despre suferință („în fiecare seară / geamurile de la spitalul județean / sunt luminate // toate-toate”), accentul îl pune pe geamuri, adică pe speranța că lucrurile se vor schimba în bine. În acest sens, este elocventă o poezie unde poetul spune: „bunică-ta, care n-avea dreptul să bea apă, / înainte de moarte, către soțul ei, / bunic-to: / dă-mi o cană de apă, nu-i lua în seamă pe ei, / o cană de apă // bunicul, care îi aduce, atunci, / apă / îl trimite, pe patul de moarte / pe unchiu-to după medicamente / apoi cere Restul!”.

Țin minte că, acum cîțiva ani, așteptam în gara din Trieste trenul spre București, cînd am simțit pironite asupra mea privirile acre ale unor bărboși vînjoși și inima mi s-a scurs în călcîie. În geantă aveam un volum de poezii de Mihail Vakulovski, pe care l-am scos și am început să-l citesc. Cînd, la un moment dat, mi-am ridicat ochii din carte, am descoperit o altă lume în jurul meu: oameni binevoitori, relaxați, veseli, pînă și bărboșii ăia zîmbeau între ei. Ei bine, acest sentiment al îndrăgirii lumii în care trăiesc îl am de fiecare dată cînd îi citesc poezia lui Mihail Vakulovski. O poezie debordînd de vitalitate.

Dumitru Crudu

riduri

timpul trece în favoarea noastră

țipă

la sportive
antrenorul echipei naționale de handbal feminin
da' fetele știu

ah

cît de convinse sînt fetele

că

timpul trece împotriva lor

dar antrenorul știe că nu poți intra de două ori în același rîu
și nu vrea să iasă din apă

cere time out și țipă la elevele sale:

Timpul trece în favoarea noastră!

Timpul trece în favoarea noastră!

timpul te trece de pe malul pe care scrie „viață”

pe celălalt mal

despre care știm că

acolo sînt cei care nu mai există și cam atit

în fiecare dimineață
trec
în drum spre serviciu
pe strada Muncii

în fiecare seară
geamurile de la spitalul județean
sînt luminate

toate-toate

mai bine tu

văd tineri cu Che Guevara pe piept
tatuati cu Che Guevara
lideri politici cu Che Guevara pe tricouri
oligarhi cu Che Guevara pe portofel
cîntăreți Che Guevara
poeti Che Guevara
ce de Che Guevara

veneam la lucru și un bătrîn aurolac dormea dus
sub o bancă din parcul de alături
iar Che Guevara de pe tricoul lui îi veghea somnul
îi liniștea visele
îi pregătea gînduri limpezi
amintiri frumoase pline de viață
speranțe mincinoase
tineri tineri tineri cu Che Guevara
în cap
Che Guevara care omora copii

decît Che mai bine Lenin
decît Hitler mai bine Lenin
decît Stalin mai bine Lenin
decît Lenin mai bine Jim Morrison
decît Jim mai bine Jerry
decît Jerry mai bine Henry Miller
decît Henry mai bine uită-te în jur
la părinții tăi la prietenii tăi la colegii tăi
la țara în care trăiești la orașul în care ești
uită-te în jurul tău
și gîndește-te la tine
gîndește-te un pic mai mult la tine
gîndește-te la tine

în drum spre casă exact de sfântul pe care
seara l-am sărbătorit și pînă dimineată ne-a unit atît de zgomotos
„Bună di-mi-nea-ța! Bună di-mi-nea-ța!”, dimineata aveai ore era vineri
(mîine-i iar vineri)
ți-a căzut toba de la mașină chiar
în fața unei gagici care de pe trotuar își tot arunca ochii împotriva ple-
telor de-a lungul șoselei
astfel la început îmi era ușor să te recunosc
iar acum fiecare mașină îmi pare fără tobă
iar nenea Toth bătrînul mecanic auto ți-a ținut sîmbăta trecută o
lecție despre importanța tobei pentru mașini
„domnișooaara avocat”
„da’ uleiul cînd ultima oară vi l-ați schimbat?”

***

Marina Vlady blonda de la Hollywood
cărîndu-l de pe scenă pe Visoțki (*moi muj*)
cărui-a-i curge sînge din gură

bunică-ta, care n-avea dreptul să bea apă,
înainte de moarte, către soțul ei,
bunic-to:
dă-mi o cană de apă, nu-i lua în seamă pe ei,
o cană de apă

bunicul, care îi aduce, atunci,
apă
îl trimite, pe patul de moarte,
pe unchiu-to după medicamente
apoi cere „Restul!”

inima lui Gagarin
primul om care a zburat în cosmos
(*habar n-aveți cît de frumos este Pămîntul de sus*)
făcînd... pik
la o vîrstă atît „de frumoasă”

și tu

trupul tău adie a benzină de cea mai înaltă calitate
în loc de cercei ai două bujii fermecate
iar la gît un lanț de la motor
în gentuță – chei de toate mărimile și
șurubelniță simplă și una franțuzească
sîmbăta ai întîlnire cu bătrînul mecanic
iar duminica îți pregătești mașina
și ne simțim minunat unul lîngă altul
toată săptămîna

***

Ați fost un gagicar? îl întrebă Dinescu pe
Gică Petrescu:
Să mă ierte Dumnezeu și Cezarina...
zice maestrul
dar m-am ferit să nu mă-mbolnăvesc
și-și trage cîteva zeci de cruci

Cristi Popescu prăpădindu-se
foarte tînăr
cu tot cu ironiile lui fine
despre vîrsta lui Gică
„Gică” e numai unu’
zice Gică Popescu
gîndindu-se la cumnatul său Gică Hagi
...și la el

Dați drumu’ la muzică
N-am nici un plan
zice Gică
Fiți sănătoși
zice Gică
că eu am avut o găurică aici
foarte mică
dar
Cel mai mare doctor e Dumnezeu
„Ochii văd inima cere...” (muzica – Gică, versuri – Cezarina)